

[Kristen Amby.]

er det, fordi den skal bruges kirkeligt, og det staar her ogsaa. Der staar nemlig, at han er ude af Stand til at varetage sit Embede det paagældende Sted. Det er altsaa ikke egentlig Embedsforsømmelse, man afskediger ham for, men fordi han paa det paagældende Sted ikke passer de Folk. Er det Mening — det er det, jeg gerne vil have Klarhed over, jeg vil ikke lade mig spise af med, at det ikke gaar saa galt, som Præsten prædiker; Præsten det er altsaa i dette Tilfælde mig —, at man her vil give Mulighed for, at der ude i Sognet over for en Præst rejses dette Spørgsmaal, der i sig selv er til Skade for det kirkelige Liv?

I øvrigt vil jeg hævde, at det kan udmærket godt være saaledes, at en Præst paa Landet, som har meget lidt Kirkegang og maaske ikke ret mange til Alters, i Realiteten er en meget bedre Præst end den, der fylder Kirken Søndag efter Søndag. Det kan godt være, det er upopulært at sige det, men saadan kan det meget vel være. Jeg minder om, at Pastor Castbjerg i Jakob Knudsens Skuespil sandelig ikke ud fra visse moderne kirkelige Betragtninger var en god Præst. Jeg tror ikke, der kom ret mange i hans Kirke. De fleste i Sognet efter Rørelsen og Vækkelsen løb til „Pastor“ Jensen.

Mon man ikke skulde tage det Skridt at lade denne Bestemmelse udgaa? Er det forsvarligt uden at gennemtænke, hvad der virkelig ligger i den, her at vedtage en Bestemmelse, der efter min Mening — og jeg kan ikke se, at det kan bestrides — bryder med vor kirkelige Frihedslovgivning? Jeg vil henstille til alvorlig Overvejelse, at den højterede Kirkeminister mellem anden og tredie Behandling overvejer Muligheden af at lade Paragraffen helt udgaa.

Jeg vil gerne være villig til, og det tror jeg ogsaa Tinget vil være, at give Ministeren den Beføjelse, han maaske i Dag savner, nemlig ifald man skal afskedige en Præst, fordi han ikke passer sit Embede, forsømmer det embedsmæssige. Man skal have Ret til i visse Tilfælde at afskedige en Præst med Ventepenge og Pension, men det er noget andet, det behøver man hverken at blande Provst eller Biskop ind i. At man paa Embeds Vegne undersøger saadanne Forhold, siger sig selv. Men her er det af kirkelige Grunde, han skal afskediges. Hvad skulde det ellers være? Man kan ikke tænke sig, at han fører Kirkebøgerne daarligt, og at det er derfor, man vil afskedige ham. Det kan kun være, fordi man siger, at hans Forkyndelse og hans Person ikke

gefaller Menigheden det paagældende Sted, den Menighed, som i øvrigt i sin Tid selv har indstillet og valgt ham — man kan ikke blive ansat, uden at man er indstillet.

Jeg havde ønsket og haabet til det sidste, og ogsaa talt om det med forskellige, at man kunde undgaa det. Det er altsaa ikke blevet undgaaet. Derfor bliver jeg nødt til at tage den Stilling, som jeg sagde før, hvis ikke der bliver foreslaaet en Ændring af Kirkeministeren.

Kirkeministeren (Hermansen): Jeg vil gerne takke det ærede Udvalg for velvillig Behandling af Lovforslaget og skal tilføje, at jeg tiltræder de i Udvalgsbetænkningen foreslaaede Ændringer.

Det ærede Medlem Hr. Paul Holt stillede et Spørgsmaal angaaende Opnaelse af Huslejetilskud i København, idet han spurgte, hvad „særlige Forhold“ egentlig betyder. Det betyder Udgifter til Husleje, der ligger væsentlig over det, som maa betragtes som en normal Husleje for en Familie af den og den Størrelse og for en Tjenestemandsfamilie af den og den Placering, og der gives altsaa Differencen mellem det, man kan kalde den normale Husleje udregnet af Statistisk Departement, og den Husleje, der maa betales. Jeg kan tilføje, at de allerfleste af den Slags Ansøgninger bliver imødekommet af Kirkeministeriet. Jeg kan nævne, at af 28 Ansøgninger er der kun givet Afslag i 3 Tilfælde.

Til det ærede Medlem Hr. Fabricius vil jeg gerne sige, at jeg med Velvilje vil se paa en Ændring af Menighedsraadsloven, der aabner den Mulighed, som det ærede Medlem antydede. Dermed vil jeg mene, at man skal give noget for noget. Loven vil let kunne udformes, uden at man paa nogen Maade gaar Menighedsraadens Interesser for nær. Saafremt Ændringen kom til at gaa ud paa, at der blev aabnet Kirkeministeriet Lejlighed til, hver 10de Gang et Embede var ledigt, at besætte det uden at være bundet til Menighedsraadens Indstilling, vilde der være givet tilstrækkelig Lejlighed til at kunne forflytte de særprægede, dygtige Præster, der maatte findes, men som af en eller anden Grund ikke har Menighedsraadstække. Jeg vil tro, at det vil dreje sig om meget faa Forflytninger om Aaret, og en saadan Ændring i Loven vilde for den enkelte Menighed betyde, at Indskrænkningen i dens Ret vilde komme til at gøre sig gældende maaske een Gang hvert 100de Aar. Det er altsaa ikke noget, der vil føles som hemmende.

Til det ærede Medlem Hr. Kristen Amby